

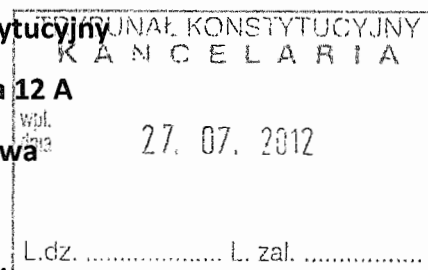
Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość

Warszawa, dnia 26 lipca 2012 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. J. Ch. Szucha 12 A

00-918 Warszawa

Wnioskodawca:

Grupa posłów na Sejm RP VII kadencji

według załączonej listy,

reprezentowanych przez:

posła Andrzeja Dudę oraz

posła Krzysztofa Szczerskiego

Uczestnicy postępowania:

1) Sejm RP

2) Prokurator Generalny

Wniosek

o zbadanie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej oraz Traktatem o Unii Europejskiej ustawy z dnia 11 maja 2012 r. wyrażającej zgodę na ratyfikację decyzji Rady Europejskiej z dnia 25 marca 2011 r., nr 2011/199/UE w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilności dla państw członkowskich, których walutą jest euro.

Działając na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 188 pkt 1 i pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 01 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, my niżej podpisani posłowie na Sejm, działając przez wskazanego powyżej przedstawiciela, wnosimy o:

1. Stwierdzenie, że ustawa o ratyfikacji decyzji Rady Europejskiej nr 2011/199/UE z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilności dla państw członkowskich, których walutą jest euro uchwalona przez Sejm RP w dniu 11 maja 2012 r. **jest niezgodna z art. 90 w zw. z art. 120 zd. 1 Konstytucji RP, w zakresie trybu** w jakim w/w ustawa została uchwalona, ze względu na:
 - 1) stworzenie prawno-traktatowych podstaw do przekazania organizacji międzynarodowej – Europejskiemu Mechanizmowi Stabilności - kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach, a to w kwestii zarządzania warunkami uczestnictwa Polski w unii walutowej, przyznanie organom tegoż Europejskiego Mechanizmu Stabilności kompetencji władczych do decydowania o warunkach uczestnictwa Polski w unii walutowej, rozszerzenia, w stosunku do Polski, jurysdykcji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz Trybunału Obrachunkowego
 - 2) stworzenie prawnych podstaw do ograniczenia uprawnień Sejmu do prowadzenia polityki budżetowej oraz uprawnienia Rady Ministrów do prowadzenia polityki gospodarczej, poprzez przyznanie Komisji Europejskiej uprawnienia do określania zasad mechanizmu korygującego gospodarkę finansową państwa, co, poza przyjęciem niewłaściwego trybu wyrażenia zgody na ratyfikację, powoduje dodatkowo naruszenie art. 219 i art. 146 Konstytucji RP.
2. stwierdzenie, że ustawa o ratyfikacji decyzji Rady Europejskiej nr 2011/199/UE z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilności dla państw członkowskich, których walutą jest euro uchwalona przez Sejm RP w dniu 11 maja 2012 r., **jest niezgodna z art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej** ze względu na fakt, że w/w decyzja nr 2011/199/UE została wydana bez podstawy prawnej i w konsekwencji ratyfikacja przedmiotowej decyzji prowadzi nie tylko do jej zatwierdzenia w sposób sprzeczny z przepisami art. 90

Konstytucji RP, ale również powoduje, że do porządku prawnego wejść przepisy, które zostały wprowadzone do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sposób nielegalny i z tego względu nie mogą stanowić źródła prawa powszechnie obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej, co dodatkowo **narusza art. 88 Konstytucji RP.**

Jako naszych przedstawicieli w postępowaniu przed trybunałem Konstytucyjnym wyznaczamy Pana posła Andrzeja Dudę oraz Pana posła Krzysztofa Szczerskiego.

Uzasadnienie

Z brzmienia art. 90 Konstytucji RP wynika, że w przypadku gdy Rzeczpospolita na podstawie umowy międzynarodowej przekazuje organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu kompetencje organów władzy państwowej w niektórych sprawach, to wyrażenie zgody na ratyfikację takiej umowy może nastąpić wyłącznie przy zastosowaniu jednej z dwóch procedur wymienionych w art. 90 ust. 2 i ust. 3 Konstytucji RP.

Pierwsza procedura polega na uchwaleniu ustawy wyrażającej zgodę na ratyfikację umowy. Tryb uchwalenia takiej ustawy jest wyraźnie odmienny niż procedura uchwalania pozostałych ustaw (która została wskazana w art. 120 zd. 1 Konstytucji RP). Ustawa wyrażająca zgodę na ratyfikację tego rodzaju umowy jest uchwalana przez Sejm większością 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów (art. 90 ust. 2 Konstytucji RP).

Druga procedura polega na wyrażeniu zgody na ratyfikację takiej umowy w referendum ogólnokrajowym (art. 90 ust. 3 Konstytucji RP), którego wynik jest wiążący, jeżeli w referendum wzięło udział więcej niż połowa uprawnionych do głosowania (art. 125 ust. 3 Konstytucji RP).

O wyborze trybu wyrażenia zgody na ratyfikację rozstrzyga przy tym Sejm w drodze uchwały, podjętej bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów (art. 90 ust. 4 Konstytucji RP).

Mając na uwadze cytowane powyżej przepisy należy zauważyć, że **ustalenie trybu właściwego dla wyrażenia zgody na ratyfikację polega przede wszystkim na analizie i rozstrzygnięciu, czy w konkretnym przypadku mamy do czynienia z przekazaniem kompetencji w zakresie wykonywania władzy państwowej organowi międzynarodowemu lub organizacji międzynarodowej.** Nie ma bowiem żadnych wątpliwości co do tego, że ustawy upoważniające do ratyfikacji umowy międzynarodowej są uchwalane przy zachowaniu stosownych wymagań proceduralnych obowiązujących przy podejmowaniu decyzji przez Sejm i Senat. Wymagania te w zakresie objętym regulacją zawartą w art. 90 ust. 1 i 2 Konstytucji, odnoszącym się do umów międzynarodowych dotyczących przekazania kompetencji organów polskiej władzy publicznej na rzecz organizacji międzynarodowej lub organu międzynarodowego, są znacznie podwyższone w stosunku do ratyfikacji, o której mowa w art. 89 Konstytucji¹.

Pojęcie kompetencji należy przy tym rozumieć jako uprawnienia władzy najwyższej do stanowienia prawa i wydawania nakazów zabezpieczonych przymusem. W ocenie wnioskodawcy chodzi zatem o formalną istotę władzy, tzn. wolę i jej realizację. Jednocześnie, przekazanie kompetencji organom UE oznacza pojawienie się woli innych podmiotów w konkretnych obszarach tradycyjnych decyzji państwowych i wycofania się z nich państwa. Z kolei wynikające z Traktatów² możliwości przekazania uprawnień władczych polegają na umożliwieniu władzy ponadnarodowej egzekwowania jej woli w kwestii zadań państwowych. W efekcie na terytorium państwa zamiast władzy państwowej następuje działanie innego władztwa. Należy przy tym podkreślić, że władztwo ponadnarodowe jest całkowicie autonomiczne w stosunku do władzy państwowej. Praktyka Unii Europejskiej pokazuje bowiem wyraźnie, że w sytuacji, kiedy kompetencje traktatowe okazują się niewystarczające dla osiągnięcia założonych celów, te ostatnie mają priorytet; Unia Europejska korzysta wtedy z tzw. kompetencji domyślnych definiowanych przez te cele³.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że z decyzja z dnia 25 marca 2011 r. Rady Europejskiej (nr 2011/199/UE) w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilności dla państw członkowskich, których

¹ Tak: wyrok z 11 maja 2005 r., K 18/04.

² Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

³ Z orzecznictwa ETS wynika, że UE posiada wszelkie kompetencje konieczne do wykonywania zadań nałożonych przez na nią wyraźnie przez Traktat (m.in. sprawa 287/85 Niemcy i in. p-ko Komisji).

walutą jest euro, dokonała zmiany art. 136 Traktatu poprzez dodanie w jego treści ustępu 3 w brzmieniu:

„Państwa Członkowskie, których walutą jest euro, mogą ustanowić mechanizm stabilności uruchamiany, jeżeli będzie to niezbędne do ochrony stabilności strefy euro jako całości. Udzielenie wszelkiej niezbędnej pomocy finansowej w ramach takiego mechanizmu będzie podlegało rygorystycznym warunkom.”.

Zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy o ratyfikacji w/w decyzji Rady Europejskiej (druk nr 37) zmiana została przyjęta po to, aby państwa członkowskie strefy euro mogły ustanowić stały mechanizm służący ochronie stabilności finansowej strefy euro jako całości, tzw. Europejski Mechanizm Stabilności (EMS). Decyzja wejdzie przy tym w życie z dniem 01 stycznia 2013 r. po warunkiem otrzymania przed tą datą notyfikacji państw członkowskich lub, w przeciwnym razie, pierwszego dnia miesiąca następującego po otrzymaniu ostatniej z tych notyfikacji.

Jednocześnie, zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy o ratyfikacji (druk nr 37), który w tej części powtarza preambułę decyzji nr 2011/199/UE, proponowana zmiana Traktatu nie zmienia również kompetencji Unii określonych w Traktacie.

I.

Z takim stanowiskiem nie sposób się jednak zgodzić, ponieważ w ocenie wnioskodawcy zmiana art. 136 Traktatu dokonana decyzją Rady Europejskiej nr 2011/199/UE powinna być interpretowana nie na podstawie samego tylko brzmienia art. 136 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ale łącznie z postanowieniami podpisanego przez obecne państwa członkowskie unii walutowej Traktatu o Europejskim Mechanizmie Stabilności⁴, a także w kontekście podpisanego również przez Polskę tzw. Paktu Fiskalnego⁵, który jest treściowo powiązany z EMS.

⁴ TREATY ESTABLISHING THE EUROPEAN STABILITY MECHANISM BETWEEN THE KINGDOM OF BELGIUM, THE FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY, THE REPUBLIC OF ESTONIA, IRELAND, THE HELLENIC REPUBLIC, THE KINGDOM OF SPAIN, THE FRENCH REPUBLIC, THE ITALIAN REPUBLIC, THE REPUBLIC OF CYPRUS, THE GRAND DUCHY OF LUXEMBOURG, MALTA, THE KINGDOM OF THE NETHERLANDS, THE REPUBLIC OF AUSTRIA, THE PORTUGUESE REPUBLIC, THE REPUBLIC OF SLOVENIA, THE SLOVAK REPUBLIC AND THE REPUBLIC OF FINLAND

⁵ Traktat o Stabilności, Koordynacji i Zarządzaniu w Unii Gospodarczej i Walutowej pomiędzy Królestwem Belgii, Republiką Bułgarii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Estońską, Irlandią, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Republiką Włoską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Wielkim Księstwem Luksemburga,

Traktat o Europejskim Mechanizmie Stabilności stanowi, w przekonaniu wnioskodawcy, niezbędny element analizy zgodności przyjętej ustawy ratyfikacyjnej z Konstytucją RP z tej racji, iż przewiduje on w motywie 7 preambuły automatyczne członkostwo w EMS każdego państwa dołączającego się do strefy euro, bez możliwości renegocjacji Traktatu o EMS, a zatem ustala już obecnie warunki polskiego wejścia do unii walutowej, które z kolei przewidziane jest wprost w Traktacie Akcesyjnym Polski, objęte jest jedynie czasową derogacją⁶.

Można zatem wnosić, że Traktat o EMS, dla którego podstawą prawną jest zmiana art. 136 TFUE będąca przedmiotem skarżonej ustawy ratyfikacyjnej, oznacza objęte jedynie czasowym wyłączeniem, prawne zobowiązanie Polski do uczestnictwa w nowej organizacji międzynarodowej o nazwie Europejski Mechanizm Stabilności, do członkostwa którego zobowiązujemy się automatycznie na podstawie zmiany Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Nie można być bowiem członkiem unii walutowej, do czego jesteśmy zobowiązani naszym Traktatem Akcesyjnym, jednocześnie nie będąc członkiem organizacji międzynarodowej EMS, która posiada swoje własne organy decyzyjne, procedury głosowania większościowego oraz poddaje – w zakresie przedmiotowym Traktatu o EMS – państwa członkowskie dodatkowej jurysdykcji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Obrachunkowego.

Tym samym dochodzi do szczególnej sytuacji w polskim systemie konstytucyjnym, w ramach której następuje związanie się *de facto* nową umową międzynarodową poprzez zapośredniczenie tej decyzji w zmianie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z jednoczesnym czasowym wyłączeniem wejścia w życie tego związania. Sytuacja ta nie tylko nie zmienia natury związania, które ma charakter obowiązkowy, lecz dodatkowo pogarsza stan wyjściowy decyzji o ratyfikacji, gdyż jako państwo czasowo wyłączone ze strefy euro, Rzeczpospolita Polska nie uczestniczyła w negocjacji Traktatu o EMS, tym samym nie miała wpływu na treść zobowiązania, które na siebie przyjmuje.

Ponadto Traktat o EMS przewiduje możliwość dobrowolnego uczestnictwa w działaniach nowej organizacji międzynarodowej także państw członkowskich Unii Europejskiej nie

Węgrami, Malcią, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Portugalską, Rumunią, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką, Republiką Finlandii I Królestwem Szwecji, zwany w treści niniejszego wniosku „Paktem Fiskalnym”.

⁶ Art. 140, ust.2 TFUE

będących członkami unii walutowej⁷ na zasadach określonych przez Radę Zarządzającą EMS. Tym samym stwarza to prawną możliwość uczestnictwa Rzeczypospolitej Polski w nowej organizacji międzynarodowej na warunkach określonych przez podmiot zewnętrzny.

Wnioskodawca wychodzi ponadto z fundamentalnego założenia, iż – zachowując równowagę prawa – zmiana Traktatu przyjmowanego na podstawie art. 90 Konstytucji RP, powinna także dokonywać się w identycznym trybie, co gwarantuje realizację zasady, że treść aktu prawnego może być zmieniony jedynie aktem równym rangą.

Z powyższych powodów, a zatem z uwagi na fakt, że polskie członkostwo w unii walutowej jest objęte jedynie czasowym wyłączeniem, a Traktat o EMS modyfikuje zasady tego członkostwa oraz z uwagi na fakt, że tym samym zmiana art. 136 TFUE oznacza zmianę pierwotnego zakresu zobowiązania Polski do przystąpienia do strefy euro, polegające na przyznaniu kompetencji organom ponadnarodowym, wnioskodawca uznaje, że właściwym trybem ratyfikacji zmiany art. 136 TFUE jest tryb przewidziany w art. 90 Konstytucji RP, tym samym skarżona ustawa ratyfikacyjna nie spełnia wymogu zgodności z polskim porządkiem konstytucyjnym i jego duchem.

II.

Jednocześnie, zdaniem wnioskodawcy, należy przedmiotową zmianę Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej rozpatrywać także w powiązaniu z Paktem Fiskalnym, który w swej treści wprost odwołuje się do Europejskiego Mechanizmu Stabilności⁸.

Sam Pakt Fiskalny będący umową międzynarodową reguluje także kwestie należące do prawa Unii Europejskiej (mimo iż nie jest wprost częścią prawa UE) i wynika z niego, że jego celem jest wzmocnienie unii gospodarczej i walutowej (art. 1 ust. 1 Paktu), którą z kolei regulują przepisy art. 120-126 Traktatu o funkcjonowaniu UE.

W sensie ekonomicznym unia gospodarcza polega przy tym przede wszystkim na ponadnarodowej koordynacji krajowych polityk gospodarczych w ramach ustalonych przez traktaty integracyjne. Tak więc, pomimo że formalnie to przy poszczególnych państwach pozostają ich uprawnienia, to państwa te nie mogą sobie pozwolić na pełną swobodę w

⁷ Art. 44 Traktatu o EMS

⁸ Patrz: Preambuła, art. 8 ust. 2 Paktu Fiskalnego

zakresie ich kształtowania i korzystania z nich. Jednocześnie koordynacja ta jest chroniona, a w zasadzie wymuszana kompetencjami sankcyjnymi instytucji UE. Na podstawie art. 1 ust. 1 Paktu można przy tym założyć, że jego zakresem objęta została również unia walutowa, co wynika z odesłań do Traktatu o funkcjonowaniu UE zawartych w Pakcie Fiskalnym (w preambule oraz w art. 10 Paktu), jak również samej treści Paktu (który w tytułach IV i V odwołuje się do polityki gospodarczej i zarządzania strefą euro). Taka konstrukcja oraz uregulowanie w Pakcie Fiskalnym kwestii, które należą do Traktatu o funkcjonowaniu UE, determinuje w ocenie wnioskodawcy wnioski, że Pakt uzupełnia w praktyce rozwiązanie przewidziane w art. 136 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu UE i przyjęte decyzją Rady Europejskiej z dnia 25 marca 2011 r., nr 2011/199/UE, wprowadzając szereg zobowiązań.

Jednocześnie w zakresie wykonania w/w zobowiązań wynikających z Paktu Fiskalnego państwa-strony poddały się jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości UE (preambuła oraz art. 8 Paktu).

Przedmiotem jurysdykcji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości nie jest przy tym tylko zwykła interpretacja i stosowanie Paktu, ale uzyskuje on kompetencję do weryfikacji i kontroli wykonania zobowiązania do zmiany Konstytucji (art. 8 w zw. z art. 3 ust. 2 Paktu). Faktycznie zatem Trybunał ten decyduje nie tylko o tym, czy dana norma została przyjęta, ale również ma istotny wpływ na zakres dokonywanej zmiany. Powoduje to z kolei, że o treści normy o randze konstytucyjnej decydował będzie organ zewnętrzny, a nie Sejm i Senat.

Z uwagi na powyższe, w ocenie wnioskodawcy, **zmiana dokonana decyzją Rady Europejskiej z dnia 25 marca 2011 r. nr 2011/199/UE, odczytywana łącznie z normami wprowadzonymi przez Traktat o Europejskim Mechanizmie Stabilności oraz rozpatrywana w kontekście Paktu Fiskalnego, powoduje, iż bez żadnych wątpliwości mamy do czynienia z przekazaniem kompetencji władczych na poziom ponadnarodowy (do Komisji i ETS). W konsekwencji ustawa o wyrażeniu zgody na ratyfikację decyzji nr 2011/199/UE powinna zostać podjęta w trybie wynikającym z art. 90 Konstytucji RP, a nie w oparciu o art. 89 ust. 1 Konstytucji.**

Dodatkowo, ani art. 90 ust. 1, ani też art. 91 ust. 3 Konstytucji nie upoważniają przy tym do przekazania kompetencji do stanowienia aktów prawnych lub podejmowania decyzji, które byłyby sprzeczne z Konstytucją, która (mimo funkcjonowania Rzeczypospolitej Polskiej w strukturach europejskich) pozostaje aktem będącym „najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej” (art. 8 ust. 1 Konstytucji RP). Taka sytuacja może mieć jednak miejsce po ratyfikacji decyzji Rady z dnia 25 marca 2011 r., nr 2011/199/UE.

III.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że decyzja nr 2011/199/UE z dnia 25 marca 2011 r. została wydana w oparciu o procedurę uproszczoną zmiany Traktatu, przewidzianą w art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z tym artykułem rząd każdego Państwa Członkowskiego, Parlament Europejski lub Komisja mogą przedkładać Radzie Europejskiej propozycje dotyczące zmiany wszystkich lub części postanowień części trzeciej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczących wewnętrznych polityk i działań Unii. Rada Europejska może przyjąć decyzję zmieniającą wszystkie lub część postanowień części trzeciej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Rada Europejska stanowi jednomyślnie po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją oraz z Europejskim Bankiem Centralnym w przypadkach zmian instytucjonalnych w dziedzinie pieniężnej. Decyzja ta wchodzi w życie dopiero po jej zatwierdzeniu przez Państwa Członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Cytowany powyżej artykuł stanowi jednocześnie, że **decyzja, o której mowa w akapicie drugim, nie może zwiększyć kompetencji przyznanych Unii w Traktatach.**

Mając na uwadze powyższe postanowienia art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej należy zwrócić uwagę, że Wspólnoty i Unia Europejska funkcjonują, zgodnie z traktatami konstytuującymi te organizacje, na zasadzie i w obrębie kompetencji powierzonych przez państwa członkowskie. Sprawia to, że Wspólnoty i ich instytucje mogą działać tylko w zakresie przewidzianym przez unormowania traktatowe. **Państwa członkowskie zachowują prawo do oceny, czy prawodawcze organy wspólnotowe (unijne)**

wydając określone przepisy prawa działały w ramach kompetencji przekazanych i wykonywały je zgodnie z zasadami pomocniczości (subsydiarności) i proporcjonalności.⁹

Zdaniem wnioskodawcy art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie mógł zostać zmieniony w trybie uproszczonym z uwagi na przyczyny opisane szczegółowo powyżej, tzn. decyzja Rady Europejskiej podejmowana na podstawie art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej nie może zwiększać kompetencji przyznanych Unii w Traktatach. Zmiana wprowadzana decyzją z dnia 25 marca 2011 r. nr 2011/199/UE prowadzi jednak do zwiększenia tych kompetencji poprzez zgodę na utworzenie nowej organizacji międzynarodowej, poszerzenia jurysdykcji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego oraz istotną zmianę sposobu decydowania w kierunku tzw. „odwróconą większością”.

Na niewłaściwy tryb przyjęty dla konstrukcji Europejskiego Mechanizmu Stabilności zwracał uwagę Parlament Europejski w rezolucji legislacyjnej autorstwa E. Broka i R. Gualtieriego¹⁰.

To powoduje wprost oczywisty wniosek, że procedura uproszczona została zastosowana bez podstawy prawnej (z przekroczeniem kompetencji Rady do wydania obowiązujących przepisów). W konsekwencji ustawa o ratyfikacji w/w decyzji Rady nr 2011/199/UE narusza w ocenie wnioskodawcy art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ przepis ten wprost statuuje zasadę, zgodnie z którą decyzja tego typu nie może być podjęta przez Radę, jeżeli zwiększa ona (nawet, jeśli nie jest to jej celem) kompetencje Unii przyznane w Traktatach. Ratyfikacja tej decyzji prowadzi zatem do naruszenia Traktatu o Unii Europejskiej.

Jednocześnie wnioskodawcy wnoszą o dokonanie przez Trybunał Konstytucyjny wykładni dotyczącej formy wiązania się przez Rzeczpospolitą Polską decyzjami organu ponadnarodowego jakim jest Rada Europejska oraz wykładni dotyczącej procedury obowiązującej organy władzy państwowej w Polsce do przyjmowania i negocjowania takich decyzji. Ustawa o umowach międzynarodowych z 14 kwietnia 2000 roku nie przewiduje takiej formuły w katalogu art. 2.

⁹ Tak: wyrok TK z 11 maja 2005, K 18/04.

¹⁰ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady Europejskiej w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilizacyjnego dla państw członkowskich, których walutą jest euro (00033/2010 – C7-0014/2011 – 2010/0821(NLE))

Wnioskodawca poddaje zatem w wątpliwość samą naturę związania się przez Rzeczpospolitą Polską decyzją Rady Europejskiej z dnia 25 marca 2011 r., nr 2011/199/UE w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilności dla państw członkowskich, których walutą jest euro.

Mając na uwadze powyższe wnosimy jak na wstępie.

W załączeniu:

- lista i podpisy Posłów występujących z wnioskiem.
- odpisy wniosku – x5